

საქმე № 330310018002621587
საქმე №33/380-19

თბილისის სააპელაციო სასამართლო განჩინება

საქართველოს სახელით

23 აპრილი, 2019 წელი

ქ. თბილისი

ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა
მოსამართლე - ილონა თოდუა

სხდომის მდივანი - მარინე კახაძე

აპელანტი (მოსარჩელე) - ნ----- ბ-----ი;

წარმომადგენელი - გ----- ი-----ი;

მოწინააღმდეგე მხარე (მოპასუხე) - ს-----
----- - ს-----
-----;

წარმომადგენლები - თ----- ქ-----ი, ს----- კ-----, ხ----- ხ-----;

დავის საგანი - ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის
ბათილად ცნობა, სამსახურში აღდგენა და განაცდურის ანაზღაურება;

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის საქალაქო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 10 იანვრის გადაწყვეტილება;

1. სასარჩელო მოთხოვნა:

1.1. ბათილად იქნეს ცნობილი „ნ----- ბ-----ის დაკავებული თანამდებობიდან
გათავისუფლების შესახებ“ ს-----

-----ს
თ-----ის 2-----ს №---- ბრძანება.

1.2. დაევალოს ს-----
-----ს ახალი
ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა მოსარჩელე ნ----- ბ-----ის
ს-----ს გ-----
-----ის ან მის გოლფას
თანამდებობაზე აღდგენის შესახებ.

1.3. დაევალოს ს-----
-----ს მოსარჩელე ნ-----
ბ-----ის სასარგებლოდ იძულებითი განაცდური თანამდებობრივი სარგოს
ანაზღაურება, მისი გათავისუფლების დღიდან აღდგენამდე, შესაბამისი
თანამდებობისათვის გათვალისწინებული თანამდებობრივი სარგოს
ყოველთვიური ოდენობით.

2. მოპასუხის პოზიცია:

მოპასუხე - ს-----
-----მ - ს-----მა სარჩელი არ
ცნო, მისმა წარმომადგენელმა მხარი დაუჭირა საქმეზე წარმოდგენილ
შესაგებელს, განმარტა, რომ გასაჩივრებული ინდივიდუალური
ადმინისტრაციულ - სამართლებრივი აქტი გამოცემულია კანონმდებლობის
მოთხოვნათა სრული დაცვით და არ არსებობს მისი ბათილად ცნობის,
ადმინისტრაციულ- სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალების და
განაცდურის ანაზღაურების საფუძველი.

3. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნები:

გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

ნ----- ბ-----ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს.

4. გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით დადგენილი ფაქტები:

4.1. მოსარჩელე ნ----- ბ-----ი 2-----, სხვადასხვა თანამდებობზე მუშაობდა
ს-----
-----ს -----ში, ხოლო 2-----იდან
იგი დანიშნული იყო და მუშაობდა ს-----
-----ს -----
-----ს გ-----

-----ის თანამდებობაზე.

„ს-----
-----ის - ს-----ს
სტრუქტურისა და საშტატო ნუსხის დამტკიცების შესახებ“ ს-----
-----ის 2----- ბრძანებაში
ცვლილების შეტანის თაობაზე“ ს-----
-----ის 2----- ბრძანებით დამტკიცებული საშტატო ნუსხის
მიხედვით, ს-----
----- - ს-----ს გ-----
-----ოში განსაზღვრული იყო მ-----
-----ის სულ 2 საშტატო ერთეული. ამასთან, ს-----
----- - ს-----
-----ს საშტატო ერთეულების საერთო რაოდენობა
განსაზღვრული იყო 226 ერთეულით.

ს-----მა, 2-----ს
გამოსცა ბრძანება, რომლითაც დაადგინა, რომ ს-----
----- - ს-----
-----ში, საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესი უნდა
განხორციელებულიყო რეორგანიზაცია თანამდებობათა შემცირებით.
აღნიშნული ბრძანება 2-----ს გაეცნო მოსარჩელე ნ----- ბ-----ს. ამასთან,
2-----ს, მოსარჩელე ნ----- ბ-----ს წერილობით ეცნობა
რეორგანიზაციის შედეგად, შესაბამისი საშტატო ერთეულის შემცირების გამო,
თანამდებობიდან მისი შესაძლო გათავისუფლების თაობაზე.

„ს-----
-----ის - ს-----ს
სტრუქტურისა და საშტატო ნუსხის დამტკიცების შესახებ“ ს-----
-----ის 2----- ბრძანებით
დამტკიცდა ს-----
----- - ს-----ს ახალი საშტატო
ნუსხა, რომლითაც ნაცვლად გ-----ოსი,
დადგინდა გ-----ო, სადაც მ-----ის
საშტატო ერთეული აღარ იქნა გათვალისწინებული. ამასთან, ს-----
----- - ს-----
-----ს საშტატო ერთეულების საერთო რაოდენობა
განისაზღვრა 189 ერთეულით.

ს-----
----- - ს-----ს რეორგანიზაციის
ფარგლებში, განსახორციელებელი ღონისძიებების შესრულების მიზნით,

რეორგანიზაციაზე პასუხისმგებელ პირთა წინადადების 2-----ის №-
ოქმით განიმარტა, რომ ვინაიდან უქმდებოდა გ-----ი, გ-----
-----ოს მ-----ის საშტატო
ერთეულები და დეპარტამენტის ახალ საშტატო ნუსხაში აღარ იყო ნ----- ბ-----
ის კომპეტენციისა და იერარქიული რანგის/კატეგორიის ან მისი ტოლფასი
საშტატო ერთეული, მოსარჩელე ნ----- ბ-----ი გაფრთხილებული უნდა
ყოფილიყო თანამდებობიდან გათავისუფლების თაობაზე.

ს-----მა, მოსარჩელე ნ----- ბ-----ის
მობილობის წესით სხვა სახელმწიფო დაწესებულებებში, შესაბამის საშტატო
ერთეულზე დანიშვნის მიზნით, წერილობით მიმართა საჯარო სამსახურის
ბიუროს და შესაბამის სახელმწიფო დაწესებულებებს, თუმცა მისი მობილობის
წესით სხვა თანამდებობაზე დანიშვნა ვერ განხორციელდა.

ს-----
----- - ს-----ს თ-----ემ, 2-----
--ს, შტატების შემცირების საფუძვლით, გამოსცა ბრძანება მოსარჩელე ნ----- ბ-----
--ის დაკავებული თანამდებობიდან გათავისუფლებისა და რეზერვში
ჩარიცხვის შესახებ.

მტკიცებულება, რომელსაც ეყრდნობა სასამართლო:

- მოსარჩელე ნ----- ბ-----ის თანამდებობაზე დანიშვნის თაობაზე ბრძანებები
(ტ.1,
ს.ფ. 18-37);

- „ს-----
-----ის - ს-----ს
სტრუქტურისა და საშტატო ნუსხის დამტკიცების შესახებ“ ს-----
-----ის 2----- ბრძანებაში
ცვლილების შეტანის თაობაზე“ ს-----
-----ის 2----- ბრძანება და თანდართული საშტატო ნუსხა (ტ.1,
ს.ფ. 142-150);

- „ს-----
----- - ს-----ს რეორგანიზაციის
დაწყების შესახებ“ ს-----ის 2-----
-----ის №-- ბრძანება (ს.ფ. ტ.1, 221-223);

- გაფრთხილება (ტ.2, ს.ფ.125);

- „ს-----
-----ის - ს-----ს
სტრუქტურისა და საშტატო ნუსხის დამტკიცების შესახებ“ ს-----
-----ის 2----- ბრძანება და
თანდართული საშტატო ნუსხა (ტ.1, ს.ფ. 156-164);

- ს-----
----- ს-----ს რეორგანიზაციის
ფარგლებში, განსახორციელებელი ღონისძიებების შესრულების მიზნით,
რეორგანიზაციაზე პასუხისმგებელ პირთა წინადადების 2-----ის №
ოქმი (ტ.2, ს.ფ. 81-84);
- „ნ----- ბ-----ის დაკავებული თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ“ ს---
----- ს-----ს თ-----ის 2-----ს
№----- ბრძანება (ტ.1, ს.ფ. 38);
- მხარეთა ახსნა-განმარტება.
- საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებები.

6. დადგენილი ფაქტები პირველი ინსტანციის სასამართლომ სამართლებრივად შემდეგნაირად შეაფასა:

6.1. პირველი ინსტანციის სასამართლომ აღნიშნა, რომ საქართველოს
კონსტიტუციის, სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის
დროს მოქმედი რედაქციის 29-ე მუხლის პირველი პუნქტით, საქართველოს
ყველა იმ მოქალაქისათვის, რომელიც კანონის მოთხოვნებს აკმაყოფილებს,
გარანტირებული იყო სახელმწიფო სამსახურში ნებისმიერი თანამდებობის
დაკავების უფლება, ხოლო საჯარო სამსახურში მიღების პირობები
განისაზღვრებოდა კანონით, რაც ნიშნავს იმას, რომ საქართველოს ყველა
მოქალაქე საჯარო სამსახურში მიღებისას, თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში
თუ საჯარო სამსახურიდან გათავისუფლების დროს დაცული იყო რაიმე სახის
არამართლზომიერი, კანონსაწინააღმდეგო ჩარევისაგან.

სასამართლომ მიუთითა საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს
სამართლებრივ პრაქტიკაზე, რომლის მიხედვით, იმ დროს მოქმედი
საქართველოს კონსტიტუციის 29-ე მუხლი იცავს მოქალაქის უფლებას საჯარო
სამსახურიდან უკანონოდ და დაუსაბუთებლად განთავისუფლებისაგან (იხ.
თუნდაც საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2016 წლის 4 აგვისტოს №
/5/595 გადაწყვეტილება საქმეზე საქართველოს მოქალაქე ნათია იმნაძე
საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ გვ.9).

სასამართლომ აღნიშნა, რომ ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციის
21-ე მუხლის მე-2 პუნქტისა და 23-ე მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად,
ყოველ ადამიანს აქვს უფლება თანაბარ საფუძველზე შევიდეს თავისი ქვეყნის
სახელმწიფო სამსახურში. ყოველ ადამიანს აქვს შრომის, სამუშაოს
თავისუფალი არჩევის, შრომის სამართლიანი და ხელსაყრელი პირობების და
უმუშევრობისაგან დაცვის უფლება.

„ეკონომიკური, სოციალური და კულტურული უფლებების შესახებ“

საერთაშორისო პაქტის მე-6 მუხლის მიხედვით, ამ პაქტის მონაწილე სახელმწიფოები აღიარებენ შრომის უფლებას, რომელიც მოიცავს თითოეული ადამიანის უფლებას, მოიპოვოს საარსებო სახსრები შრომით, რომელსაც თავისუფლად აირჩევს ან რომელზეც თანხმდება, და მიიღებენ შესაბამის ზომებს ამ უფლების დასაცავად. აღნიშნული უფლების სრული განხორციელების მიზნით, ამ პაქტის მონაწილე სახელმწიფოების მიერ მისაღები ზომები უნდა შეიცავდეს პროფესიული და ტექნიკური სწავლებისა და წვრთნის პროგრამებს, პოლიტიკას და მეთოდოლოგიას, რათა მიღწეულ იქნას განუხრელი ეკონომიკური, სოციალური და კულტურული განვითარება და სრული შედეგიანი დასაქმება ისეთ პირობებში, სადაც თითოეული ადამიანის პოლიტიკური და ეკონომიკური თავისუფლება დაცული იქნება.

სასამართლომ, მოიხმო ევროპული სოციალური სფეროს მარეგულირებელ უმნიშვნელოვანეს საერთაშორისო ხასიათის დოკუმენტი - ევროპის სოციალურ ქარტიას,

რომლის პირველი მუხლის თანახმად, ხელშემკვრელი მხარეები კისრულობენ ვალდებულებას ხელი შეუწყონ დასაქმების მაქსიმალურად სტაბილური და მაღალი დონის მიღწევასა და შენარჩუნებას; ამავე ქარტიის მე-4 მუხლის მე-4 პუნქტის შესაბამისად, მხარეები ვალდებულებას იღებენ აღიარონ თითოეული მუშაკის მიერ დასაქმების შეწყვეტის შესახებ შეტყობინების წინასწარი მიღების უფლება; აღნიშნულ დავასთან მიმართებაში მნიშვნელოვანია ქარტიის 24-ე მუხლის რეგულაცია, რომლის თანახმადაც, დასაქმების შეწყვეტის შემთხვევაში მუშაკთა მიერ დაცვის უფლების ეფექტურად განხორციელების მიზნით, მხარეები იღებენ ვალდებულებას აღიარონ ყველა მუშაკის უფლება უარი თქვას დასაქმების შეწყვეტაზე „საპატიო მიზეზის გარეშე“, რომელიც უნდა გამომდინარეობდეს მისი პროფესიული შესაძლებლობებიდან ან მოქცევიდან, ასევე საწარმოს შინაგანაწესიდან; მხარეები ასევე აღიარებენ მუშაკთა მიერ სათანადო კომპენსაციის ან სხვა შესაბამისი ანაზღაურების მიღების უფლებას საპატიო მიზეზის გარეშე დასაქმების შეწყვეტის შემთხვევაში.

სასამართლომ განმარტა, რომ საქართველოს კონსტიტუციითა და ზემოთ აღნიშნული საერთაშორისო სამართლებრივი აქტებით გარანტირებული შრომის უფლება, მათ შორის გულისხმობს სახელმწიფოს ვალდებულებას სათანადო, კანონიერი საფუძვლების გარეშე არ დაუშვას დასაქმებულთა შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტა, რაც სახელმწიფო სამსახურში პირის შრომის უფლებას არამართლზომიერად შეზღუდვას. ამასთან, სასამართლო აღნიშნავს, რომ შრომის გარანტირებული უფლება არ არის აბსოლუტური და აღნიშნული უფლებით დაცული სფერო შესაძლებელია დაექვემდებაროს შეზღუდვას კანონით გათვალისწინებულ შემთხვევაში, ლეგიტიმური მიზნითა და თანაზომიერების პრინციპის დაცვით. შრომის უფლების დაცვა არ გულისხმობს დამსაქმებლის აბსოლუტურ შეზღუდვას, კანონით გათვალისწინებული

საფუძვლის არსებობის შემთხვევაში, გაათავისუფლოს დასაქმებული.

6.2. სასამართლომ აღნიშნა, რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის პირველი მუხლის შესაბამისად, ამ კანონის მიზანია, უზრუნველყოს კარიერულ წინსვლაზე, დამსახურებაზე, კეთილსინდისიერებაზე, პოლიტიკურ ნეიტრალიტეტზე, მიუკერძოებლობასა და ანგარიშვალდებულებაზე დაფუძნებული, სტაბილური, საქართველოს ერთიანი საჯარო სამსახურის ჩამოყალიბებისა და ფუნქციონირების სამართლებრივი საფუძვლების შექმნა.

მითითებული კანონის მე-3 მუხლის პირველი პუნქტის „გ“ და „ე“ ქვეპუნქტების თანახმად, საჯარო სამსახური არის სახელმწიფო სამსახურში საქმიანობა (გარდა ამ კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით განსაზღვრული პირების მიერ განხორციელებული საქმიანობისა), მუნიციპალიტეტის ორგანოებში (დაწესებულებებში) საქმიანობა, საჯარო სამართლის იურიდიულ პირებში საქმიანობა (გარდა კულტურულ, საგანმანათლებლო, სამეცნიერო, კვლევით, სასპორტო და რელიგიურ, წევრობაზე დაფუძნებულ და ამ კანონითა და „საჯარო სამართლის იურიდიული პირის შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრული კატეგორიის საჯარო სამართლის იურიდიულ პირებში საქმიანობისა). საჯარო სამსახურად ითვლება აგრეთვე საქართველოს პრეზიდენტის ადმინისტრაციაში, საქართველოს პრეზიდენტის, საქართველოს პრემიერ-მინისტრისა და საქართველოს მთავრობის სათათბირო ორგანოების აპარატებში, საქართველოს ეროვნული ბანკის აპარატში, სახელმწიფო აუდიტის სამსახურის აპარატში, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს აპარატში, საქართველოს სახალხო დამცველის აპარატში, საქართველოს ბიზნესომბუდსმენის აპარატში, პერსონალურ მონაცემთა დაცვის ინსპექტორის აპარატში, საქართველოს ცენტრალური საარჩევნო კომისიის აპარატში, აფხაზეთისა და აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკების უმაღლესი საარჩევნო კომისიების აპარატებში, სახელმწიფო რწმუნებულის – გუბერნატორის ადმინისტრაციაში საქმიანობა, ხოლო პროფესიული საჯარო მოხელე/საჯარო მოხელე/მოხელე (შემდგომ – მოხელე) არის პირი, რომელიც უვადოდ ინიშნება მოხელისათვის განკუთვნილ საჯარო სამსახურის სამტაგო თანამდებობაზე სახელმწიფოს, ავტონომიური რესპუბლიკის, მუნიციპალიტეტის, საჯარო სამართლის იურიდიული პირის მიერ, რომელიც ახორციელებს საჯარო-სამართლებრივ უფლებამოსილებებს, როგორც თავის ძირითად პროფესიულ საქმიანობას, რაც უზრუნველყოფს მის მიერ საჯარო ინტერესების დაცვას, და რომელიც ამის სანაცვლოდ იღებს შესაბამის ანაზღაურებას და სოციალური და სამართლებრივი დაცვის გარანტიებს.

6.3. სასამართლომ აღნიშნა, რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 108-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, მოხელე შესაძლებელია სამსახურიდან გაათავისუფლდეს საჯარო დაწესებულების

რეორგანიზაციის, ლიკვიდაციის ან/და მისი სხვა საჯარო დაწესებულებასთან შერწყმის გამო შტატების შემცირებასთან დაკავშირებით.

მიუხედავად კანონის 110-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოხელე შესაძლებელია სამსახურიდან გათავისუფლდეს საჯარო დაწესებულების რეორგანიზაციის, ლიკვიდაციის ან/და მისი სხვა საჯარო დაწესებულებასთან შერწყმის გამო შტატების შემცირებასთან დაკავშირებით, თუ მოხელის ამ კანონის 52-ე მუხლით გათვალისწინებული მობილობა შეუძლებელია.

სასამართლომ განმარტა, რომ დაწესებულების რეორგანიზაციის შედეგად პირის თანამდებობიდან გათავისუფლება, კანონის მიხედვით, მხოლოდ შესაბამისი საშტატო ერთეულის შემცირების შემთხვევაშია შესაძლებელი, ხოლო საშტატო ერთეულის შემცირება თავის მხრივ, გულისხმობს კონკრეტული ფუნქციური დატვირთვით აღჭურვილი საშტატო ერთეულის საერთოდ გაუქმებას ისე, რომ აღნიშნული ფუნქციები, თუნდაც სხვა დასახელების მქონე საშტატო ერთეულის ფუნქციებში არ ტრანსფორმირდება. ამასთან, საშტატო ერთეულის გაუქმების (შემცირების) შემთხვევაში, შესაბამისი საჯარო დაწესებულების დავალდებულებას, შემცირებულ თანამდებობაზე დასაქმებული პირი დანიშნოს სხვა ფუნქციური დატვირთვის ან/და მაღალი რანგის სხვა საკვალიფიკაციო მოთხოვნების მქონე საშტატო ერთეულზე, ან შრომითი ხელშეკრულებით დაასაქმოს იგი, კანონით გათვალისწინებული საფუძველი არ გააჩნია.

მოცემულ შემთხვევაში, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დადგენილია ის გარემოება, რომ „ს-----

-----ის - ს-----

-----ს სტრუქტურისა და საშტატო ნუსხის დამტკიცების შესახებ“ ს-----ის 2-----

-----ბრძანებაში ცვლილების შეტანის თაობაზე“ ს-----

-----ის 2-----ბრძანებით დამტკიცებული

საშტატო ნუსხის მიხედვით, ს-----

----- - ს-----ს

გ-----ოში

განსაზღვრული იყო მ-----ის სულ 2 საშტატო

ერთეული. ამასთან, ს-----

-----ს-----ს საშტატო

ერთეულების საერთო რაოდენობა განსაზღვრული იყო 226 ერთეულით.

სასამართლომ მიუთითა, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით,

დადგენილია, რომ ს-----მა, 2---

-----ს გამოსცა ბრძანება, რომლითაც დაადგინა, რომ ს-----

-----ს-----

-----ში, საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესი

უნდა განხორციელებულიყო რეორგანიზაცია თანამდებობათა შემცირებით. აღნიშნული ბრძანება 2-----ს გაეცნო მოსარჩელე ნ----- ბ-----ს. ამასთან, 2-----ს, მოსარჩელე ნ----- ბ-----ს წერილობით ეცნობა რეორგანიზაციის შედეგად, შესაბამისი საშტატო ერთეულის შემცირების გამო, თანამდებობიდან მისი შესაძლო გათავისუფლების თაობაზე.

„ს-----
-----ის - ს-----ს
სტრუქტურისა და საშტატო ნუსხის დამტკიცების შესახებ“ ს-----
-----ის 2----- ბრძანებით
დამტკიცდა ს-----
----- - ს-----ს ახალი საშტატო
ნუსხა, რომლითაც ნაცვლად გ-----ოსი,
დადგინდა გ-----ო, სადაც მ-----ის
საშტატო ერთეული საერთოდ აღარ იქნა გათვალისწინებული და დადგინდა
მხოლოდ 3-----ი საშტატო ერთეულები. ამასთან, ს-----
----- - ს-----
-----ს საშტატო ერთეულების საერთო
რაოდენობა განისაზღვრა 189 ერთეულით.

შესაბამისად, სასამართლომ აღნიშნა, რომ ს-----
----- - ს-----
-----ს გ-----
ოში, რეორგანიზაციის შედეგად, მთლიანად შემცირდა მ-----
-----ის საშტატო ერთეული, რომელზეც დანიშნული იყო მოსარჩელე ნ----- ბ-----
---ი.

6.4. სასამართლო საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლზე, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის პირველი ნაწილზე და ამავე კოდექსის 22-ე მუხლზე მითითებითა და ზემოთ მოცემული მსჯელობიდან გამომდინარე მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემით ადგილი არა აქვს საქართველოს კონსტიტუციითა და ზემოთ აღნიშნული საერთაშორისო სამართლებრივი აქტებით გარანტირებული შრომის უფლების, შესაბამისად, „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის დარღვევას, გასაჩივრებულ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტში ასახული კონკრეტული ურთიერთობის მოწესრიგება შეესაბამება მისი გამოცემის სამართლებრივ საფუძვლებს და წინააღმდეგობაში არ მოდის მოცემული ურთიერთობის მარეგულირებელ სამართლებრივ ნორმებთან, რის გამოც არ არსებობს „ნ----- ბ-----ის დაკავებული თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ“ საქართველოს

რეგიონული განვითარების
და ინფრასტრუქტურის სამინისტროს სახელმწიფო საქვეუწყებო დაწესებულება
- ს-----ს თ-----ის 2-----ს №-----
ბრძანების ბათილად ცნობის საფუძველები.

6.5. სასამართლომ აღნიშნა, რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 118-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, ზემდგომი ორგანოს ან სასამართლოს მიერ მოხელის სამსახურიდან გათავისუფლების შესახებ გადაწყვეტილების გაუქმების შემთხვევაში საჯარო დაწესებულება ვალდებულია მოხელე დაუყოვნებლივ აღადგინოს იმავე თანამდებობაზე, ხოლო ასეთი თანამდებობის არარსებობისას – ტოლფას თანამდებობაზე იმავე საჯარო დაწესებულების სისტემაში.

შესაბამისად, დაასკვნა, რომ ვინაიდან კანონმდებლობა საჯარო მოსამსახურის სამსახურში აღდგენას ცალსახად უკავშირებს მისი დათხოვნის/გათავისუფლების თაობაზე ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის უკანონობას, რასაც განსახილველ შემთხვევაში ადგილი არა აქვს, არ არსებობს მოსარჩელე ნ----- ბ-----ის ს-----ს
გ-----
-----ის ან მის ტოლფას თანამდებობაზე აღდგენის სამართლებრივი საფუძველი.

6.6. სასამართლომ მიუთითა „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 118-ე მუხლის მე-4 პუნქტზე, რომლის თანახმად, მოხელის სამსახურში აღდგენის შემთხვევაში, სამსახურში აღდგენილ მოხელეს ეძლევა განაცდური შრომითი გასამრჯელო.

შესაბამისად, გამომდინარე იქედან, რომ განაცდური ხელფასი ანაზღაურდება დაწესებულების მიერ მოხელის სამსახურში აღდგენის შემთხვევაში, ხოლო სასამართლომ ბათილად არ ცნო გასაჩივრებული ბრძანება და ასევე, უსაფუძვლოდ მიიჩნია მოსარჩელის მოთხოვნა სამსახურში აღდგენის შესახებ, არ არსებობს საფუძველი მოპასუხეს - ს-----ს
დაევალოს მოსარჩელე ნ----- ბ-----ის სასარგებლოდ განაცდური თანამდებობრივი სარგოს ანაზღაურება.

7. ნ----- ბ-----ის სააპელაციო მოთხოვნა:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 10 იანვრის გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

7.1. ნ----- ბ-----ის სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები:

აპელანტს მიაჩნია, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება არის უკანონო, უსაფუძვლო და იურიდიულად დაუსაბუთებელი, შესაბამისად საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-394-ე მუხლებიდან გამომდინარე იგი შეიცავს გაუქმების აბსოლუტურ საფუძვლებს.

თბილისის საქალაქო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე.

აპელანტის წარმომადგენელი სააპელაციო საჩივარში მიუთითებს, რომ ნ----- ბ-----ი მუშაობის პერიოდში გამოირჩეოდა მაღალი პასუხისმგებლობითა და პროფესიონალიზმით. მის მიმართ მთელი ამ დროის განმავლობაში არ გამოყენებულა დისციპლინური პასუხისმგებლობის ღონისძიება. შესაბამისად, მასთან კანონის მოთხოვნათა უხეში დარღვევით მოხდა შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტა და მოხელეთა რეზერვში ჩარიცხვა, კინაიდან მობილობის შეუძლებლობის ფაქტი არ დამდგარა.

8. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების დასაბუთება:

8.1. სააპელაციო პალატამ განიხილა საქმის მასალები, მოისმინა მხარეთა ახსნა-განმარტებები, შეამოწმა გადაწყვეტილების კანონიერება-დასაბუთებულობა და მიიჩნევს, რომ სააპელაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო პალატა თვლის, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები არ ქმნიან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას და შესაბამისად, გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივ საფუძვლებს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. იმავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას სასამართლო ხელმძღვანელობს 393-ე და 394-ე

მუხლების მოთხოვნებით.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თუ სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ ან/და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით, მაშინ დასაბუთება იცვლება მათზე მითითებით.

ფაქტობრივი დასაბუთება

8.2. სააპელაციო სასამართლო სრულად ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად დაადგინა საქმის ფაქტობრივი გარემოებები, რასაც იზიარებს სააპელაციო პალატაც.

სამართლებრივი დასაბუთება

8.3. სააპელაციო სასამართლო იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნებს საქმის სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით; მიიჩნევს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სამართლებრივი თვალსაზრისით სწორად შეაფასა საქმესთან დაკავშირებული ფაქტობრივი გარემოებები; თავის მხრივ, აპელანტმა სააპელაციო საჩივარში ვერ გააქარწყლა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ გაკეთებული სამართლებრივი დასკვნები, ვერ მიუთითა და ვერ წარმოადგინა ისეთი არგუმენტები, რომლებზე დაყრდნობითაც შესაძლებელი იქნებოდა საქმეზე დადგენილი ფაქტების სხვაგვარი სამართლებრივი შეფასება.

8.4. სააპელაციო სასამართლო ასევე სრულად იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა საქმეში წარმოდგენილ მტკიცებულებებს.

სააპელაციო პალატა, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს (Hirvisaari v. Finland, §32) გადაწყვეტილებაზე დაყრდნობით განმარტავს, რომ დასაბუთებული გადაწყვეტილების უფლება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას; გარდა ამისა, აღნიშნული უფლება ზედა ინსტანციის სასამართლოებს საშუალებას აძლევს დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე.

აქვე სააპელაციო სასამართლო მიუთითებს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს შემდეგ განმარტებაზე: „სააპელაციო სასამართლოს შეუძლია გამოასწოროს პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების დაუსაბუთებულობა და, პირიქით, ძალიან მოკლე მსჯელობა საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შესახებ-ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობა საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შესახებ-ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება, არ არღვევს დასაბუთებული გადაწყვეტილების უფლებას“ (Gorou v. Greece (N.3) § 38-42)

8.5. სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ განსახილველი დავის ფარგლებში მნიშვნელოვანია დადგინდეს აპელანტი ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილებით ხომ არ იზღუდება საქართველოს კონსტიტუციით გარანტირებული შრომის უფლება.

სააპელაციო პალატა განმარტავს, რომ შრომის უფლება საქართველოს კონსტიტუციით დეკლარირებული და გარანტირებული ადამიანის ძირითადი სოციალური უფლებაა. ეკონომიკური, სოციალური და კულტურული უფლებების შესახებ საერთაშორისო პაქტის მე-6 მუხლის საფუძველზე, ამ პაქტის მონაწილე სახელმწიფოები აღიარებენ შრომის უფლებას, რომელიც შეიცავს თითოეული ადამიანის უფლებას საარსებო სახსრები მოიპოვოს საკუთარი შრომით, რომელსაც თავისუფლად აირჩევს ან თავისუფლად დათანხმდება ან განახორციელებენ სათანადო ღონისძიებებს ამ უფლების უზრუნველყოფისათვის.

ადამიანის სოციალურ უფლებებთან დაკავშირებით ასევე მნიშვნელოვან დანაწესს ადგენს 1948 წლის 10 დეკემბრის ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციის (ძალაშია საქართველოს უზენაესი საბჭოს 1991 წლის 15 სექტემბრის დადგენილებით) 22-ე მუხლი, რომლის თანახმადაც, ყოველ ადამიანს, როგორც საზოგადოების წევრს, აქვს სოციალური უზრუნველყოფის უფლება და უფლება განახორციელოს ეკონომიკური, სოციალურ და კულტურულ დარგებში, ნაციონალური მეცადინეობისა და საერთაშორისო თანამშრომლობის მეშვეობით და ყოველი სახელმწიფოს სტრუქტურისა და რესურსების შესაბამისად, ის უფლებები, რომლებიც აუცილებელია მისი ღირსების შენარჩუნებისა და მისი პიროვნების თავისუფალი განვითარებისათვის.

ეჭვს არ იწვევს ის გარემოება, რომ შრომის თავისუფლება ფართო გაგებით პირდაპირ უკავშირდება ადამიანის ღირსებასა და თავისუფალ განვითარებას. ზემოაღნიშნული საერთაშორისო ნორმები იძლევა დასკვნის საშუალებას დასაქმებულთა შრომის უფლების მინიმალური სტანდარტებით დაცვაზე სახელმწიფოს ვალდებულებასა და მიზანზე.

სააპელაციო პალატა აღნიშნავს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ მართებულიად მიუთითა სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დროს მოქმედი კონსტიტუციის რედაქციის 29-ე მუხლის პირველ პუნქტზე, რომლის მიხედვითაც საქართველოს ყველა იმ მოქალაქისათვის, რომელიც კანონის მოთხოვნებს აკმაყოფილებს, გარანტირებული იყო სახელმწიფო სამსახურში ნებისმიერი თანამდებობის დაკავების უფლება, საჯარო სამსახურში მიღების პირობები კი განისაზღვრებოდა კანონით. კერძოდ, საქართველოს ყველა მოქალაქე საჯარო სამსახურში მიღებისას, თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში თუ საჯარო სამსახურიდან გათავისუფლების დროს დაცული იყო რაიმე სახის არამართლობიერი, კანონსაწინააღმდეგო ჩარევისაგან. სასამართლომ სწორად განმარტა „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის მიზანი, პრინციპები.

სასამართლომ სწორად მიუთითა „საჯარო სამსახურის“ შესახებ საქართველოს კანონის 108-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტზე, რომლის მიხედვითაც მოხელე შესაძლებელია სამსახურიდან გათავისუფლდეს საჯარო დაწესებულების რეორგანიზაციის, ლიკვიდაციის ან/და მისი სხვა საჯარო დაწესებულებასთან შერწყმის გამო შტატების შემცირებასთან დაკავშირებით თუ კი აღნიშნული კანონის 52-ე მუხლის გათვალისწინებული მობილობა შეუძლებელია.

სააპელაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სასამართლომ სწორად მიუთითა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკაზე აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით, კერძოდ, საკასაციო სასამართლომ თავის 2015 წლის 8 ივლისის Nბს-449-442 (კ-15) გადაწყვეტილებაში განმარტა, რომ საჯარო სამსახურის დაწესებულების შიდა სტრუქტურული ან/და ფუნქციონალური გარდაქმნა, რასაც შეიძლება მოსდევდეს დაწესებულების მთლიანად ან მისი სტრუქტურული ქვედანაყოფების სტატუსის, დაქვემდებარების ან/და ფუნქციონალური დატვირთვის ცვლილება, წარმოადგენს რეორგანიზაციას. ამავე გადაწყვეტილების თანახმად, საშტატო ერთეულისათვის სახელწოდების შეცვლა არ წარმოადგენს საფუძველს იმ ფაქტობრივი გარემოების დადგენილად მიჩნევისათვის, რომ აღარ არსებობს საშტატო ერთეული. საშტატო ერთეული გაუქმებულად ითვლება, როცა ფუნქციური დატვირთვით აღარ არსებობს ამგვარი შტატი.

საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით თბილისის საქალაქო სასამართლომ სწორად დაადგინა ის გარემოება, რომ „ს-----ის - ს-----ს სტრუქტურისა და საშტატო ნუსხის დამტკიცების შესახებ“ ს-----ის 2-----ბრძანებაში ცვლილების შეტანის თაობაზე“ ს-----

-----ის 2----- ბრძანებით დამტკიცებული
საშტატო ნუსხის მიხედვით, ს-----
----- - ს-----ს
გ-----ოში
განსაზღვრული იყო მ-----ის სულ 2 საშტატო
ერთეული. ამასთან, ს-----
----- - ს-----ს საშტატო
ერთეულების საერთო რაოდენობა განსაზღვრული იყო 226 ერთეულით.

საქალაქო სასამართლომ სწორად მიუთითა, რომ საქმეში წარმოდგენილი
მტკიცებულებებით, დადგენილია, რომ ს-----
-----მა, 2-----ს გამოსცა ბრძანება, რომლითაც დაადგინა, რომ ს---

-----ს-----ში, საქართველოს
კანონმდებლობით დადგენილი წესი უნდა განხორციელებულიყო
რეორგანიზაცია თანამდებობათა შემცირებით. აღნიშნული ბრძანება 2-----
--ს გაეცნო მოსარჩელე ნ----- ბ-----ს. ამასთან, 2-----ს, მოსარჩელე ნ-----
-- ბ-----ს წერილობით ეცნობა რეორგანიზაციის შედეგად, შესაბამისი საშტატო
ერთეულის შემცირების გამო, თანამდებობიდან მისი შესაძლო
გათავისუფლების თაობაზე.

„ს-----
-----ის - ს-----ს
სტრუქტურისა და საშტატო ნუსხის დამტკიცების შესახებ“ ს-----
-----ის 2----- ბრძანებით
დამტკიცდა ს-----
----- - ს-----ს ახალი საშტატო
ნუსხა, რომლითაც ნაცვლად გ-----ოსი,
დადგინდა გ-----ო, სადაც მ-----ის
საშტატო ერთეული საერთოდ აღარ იქნა გათვალისწინებული და დადგინდა
მხოლოდ 3-----ი საშტატო ერთეულები. ამასთან, ს-----
----- - ს-----
-----ს საშტატო ერთეულების საერთო
რაოდენობა განისაზღვრა 189 ერთეულით.

მოცემული დადგენილი გარემოებიდან გამომდინარე, სასამართლომ სწორად
აღნიშნა, რომ ს-----
----- - ს-----ს გ-----
-----ოში, რეორგანიზაციის შედეგად,
მთლიანად შემცირდა მ-----ის საშტატო ერთეული,
რომელზეც დანიშნული იყო მოსარჩელე ნ----- ბ-----ი.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის საფუძვლები რეგლამენტირებულია საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლით, რომლის პირველი ნაწილი ადგენს, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ბათილია, თუ იგი ეწინააღმდეგება კანონს, ან არსებითად დარღვეულია მისი მომზადებისა ან გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი სხვა მოთხოვნები. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი

აქტის მომზადების ან გამოცემის წესის არსებით დარღვევად ჩაითვლება ადმინისტრაციულ სამართლებრივი აქტის გამოცემა ამ კოდექსის 32-ე 34-ე მუხლით გათვალისწინებული წესის დარღვევით ჩატარებულ სხდომაზე ან კანონით გათვალისწინებული ადმინისტრაციული სახის დარღვევით, ანდა კანონის ისეთი დარღვევა, რომლის არარსებობის შემთხვევაში მოცემულ საქმეზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ამ კოდექსის 22-ე მუხლში აღნიშნულ სარჩელთან დაკავშირებით სასამართლო გამოიტანს გადაწყვეტილებას ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობის შესახებ, თუ ადმინისტრაციული აქტი ეწინააღმდეგება კანონს და ის პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას, ან ინტერესს ან უკანონოდ ზღუდავს მას.

ზემოაღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით, სასამართლო სწორად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემით ადგილი არა აქვს საქართველოს კონსტიტუციითა და ზემოთ აღნიშნული საერთაშორისო სამართლებრივი აქტებით გარანტირებული შრომის უფლების, შესაბამისად, „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის დარღვევას, გასაჩივრებულ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტში ასახული კონკრეტული ურთიერთობის მოწესრიგება შეესაბამება მისი გამოცემის სამართლებრივ საფუძვლებს და წინააღმდეგობაში არ მოდის მოცემული ურთიერთობის მარეგულირებელ სამართლებრივ ნორმებთან, რის გამოც არ არსებობს „ნ----- ბ-----ის დაკავებული თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ“ ს-----

----- ს-----ს
თ-----ის 2-----ს №---- ბრძანების ბათილად ცნობის საფუძვლები.

8.6. სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციული პალატა აღნიშნავს, რომ ნ----- ბ-----ის სასარჩელო მოთხოვნა იძულებითი განაცდურის ანაზღაურებასთან დაკავშირებით არაკანონიერია და არ უნდა დაკმაყოფილდეს. „საჯარო სამსახური შესახებ“ საქართველოს კანონის 118-ე მუხლის მე-4 პუნქტის

თანახმად, მოხელე სამსახურში აღდგენის შემთხვევაში, სამსახურში აღდგენილ მოხელეს ეძლევა განაცდური შრომითი გასამრჯელო. ამდენად, განაცდური ხელფასი ანაზღაურდება დაწესებულების მიერ მოხელის სამსახურში აღდგენის შემთხვევაში. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ საქმეზე „საქართველოს მოქალაქეები მერი გიორგაძე და ფიქრია მერაბიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“ განმარტა, რომ „ისეთ შემთხვევებში, როდესაც სახელმწიფო დაწესებულება საქმის გარემოებების სრულყოფილი შეფასების შედეგად მივა დასკვნამდე, რომ არსებობდა პირის სახელმწიფო სამსახურიდან გათავისუფლების მატერიალურსამართლებრივი საფუძველი, არ იკვეთება მიზეზობრივი კავშირი დამდგარ ზარალსა და პირის თანამდებობიდან უკანონო გათავისუფლებას შორის. ასეთ შემთხვევაში პირის მიერ ხელფასის მიუღებლობა ვერ შეფასდება როგორც სახელმწიფო ორგანოების უკანონო ქმედებით მიყენებული ზარალი“. რადგანაც ნ----- ბ-----ის სასარჩელო მოთხოვნა სამსახურში აღდგენის თაობაზე უსაფუძვლოა, არ უნდა დაკმაყოფილდეს მოთხოვნა მისთვის განაცდური თანამდებობრივი სარგოს ანაზღაურების თაობაზე.

9. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

ზემოაღნიშნული გარემოებების ანალიზის საფუძველზე სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო საჩივრით ვერ იქნა გაბათილებული თბილისის საქალაქო სასამართლოს დასკვნები სარჩელის დაკმაყოფილების უარის თქმის შესახებ. პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად გადაწყვიტა სადავო საკითხი, რის გამოც არ არსებობს სააპელაციო საჩივრების დაკმაყოფილებისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ პროცესუალურ-სამართლებრივი საფუძვლები. შესაბამისად, უცვლელად უნდა დარჩეს მოცემულ საქმეზე თბილისის საქალაქო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება.

10. პროცესის ხარჯები:

10.1. „სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის „უ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ასევე საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-9 მუხლის დანაწესიდან გამომდინარე, მხარეები განთავისუფლებული არიან სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან.

10.2. რაც შეეხება ადვოკატის მომსახურების ხარჯების ანაზღაურების მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოსათვის დავალებას, სასამართლო მიუთითებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის მიხედვით, იმ მხარის მიერ გაღებული ხარჯების გადახდა, რომლის

სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, ეკისრება მეორე მხარეს, თუნდაც ეს მხარე განთავისუფლებული იყოს სახელმწიფო ბიუჯეტში სასამართლო ხარჯების გადახდისაგან. თუ სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, მაშინ ამ მუხლში აღნიშნული თანხა მოსარჩელეს მიეკუთვნება სარჩელის იმ მოთხოვნის პროპორციულად, რომელიც სასამართლოს გადაწყვეტილებით იქნა დაკმაყოფილებული, ხოლო მოპასუხეს – სარჩელის მოთხოვნის იმ ნაწილის პროპორციულად, რომელზედაც მოსარჩელეს უარი ეთქვა. იმ მხარის წარმომადგენლის დახმარებისათვის გაწეულ ხარჯებს, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, სასამართლო დააკისრებს მეორე მხარეს გონივრულ ფარგლებში, მაგრამ არაუმეტეს დავის საგნის ღირებულების 4 პროცენტისა, ხოლო არაქონებრივი დავის შემთხვევაში – განსახილველი საქმის მნიშვნელობისა და სირთულის გათვალისწინებით, 2 000 ლარამდე ოდენობით.

ამრიგად, გამომდინარე იქედან, რომ მოსარჩელე ნ----- ბ-----ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, უსაფუძვლოა აპელანტის მოთხოვნა წარმომადგენლის დახმარებისათვის გაწეული ხარჯების ანაზღაურების მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოსათვის დავალების თაობაზე, რის გამოც იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1-ლი, მე-12, 22-ე, მუხლებით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე, 372-ე, 386-ე, 390-ე, 391-ე, 397-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ნ----- ბ-----ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 10 იანვრის გადაწყვეტილება;
3. მხარეები გათავისუფლებულნი არიან სახელმწიფო ბაჟის გადახდისგან;
4. განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით მხარეებისათვის დასაბუთებული განჩინების კანონით დადგენილი წესით ჩაბარებიდან 21 (ოცდაერთი) დღის ვადაში საქართველოს უზენაეს სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (მდებარე: ქ. თბილისი ძმ. ზუბალაშვილების ქუჩა №32) თბილისის სააპელაციო სასამართლოს

ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის (მდებარე: ქ. თბილისი, გრ. რობაქიძის 7ა)
მეშვეობით.

მოსამართლე:

ილონა თოდუა